

Samuel van Tongel

Nevinnosti I

Studený vítr ochlazoval jinak teplý večer při svitu zapadajícího slunce, jehož barva se měnila při každém mraku, který se na překrásném oranžovo-modrém nebi ocitl. Na stromech rašily první jarní pupeny a tráva se začala poprvé po dlouhé době zelenat a hemžit barvami jiných rostlin. Začal vylézat hmyz, jenž byl přilákan prvními jarními květinami, a děti zase začaly jezdit na svých kolech, bruslích a bavily se s lehkostí jejich jarních mikin a tepláků. Bylo jaro ve své plné síle a na světě začalo být živo.

Ten večer nebyl venku nikdo až na starého muže, který hledal inspiraci pro svou novou knihu. Jeho mysl byla čistá, nová a živá, ale oblečení, jenž měl na sobě, bylo vybledlé stářím a poukazovalo na jeho skutečný věk. Měl na sobě béžovou baretku, starou ale kvalitní koženou bundu, šedé manšestrové kalhoty a černé děravé rukavice. I přesto, že hlavním důvodem, proč se šel projít ven, byl čerstvý vzduch a vůně vybarveného jara, zapálil si s chutí doutník, který si hodlal vychutnávat po celou jeho cestu. Byl to jakýsi rituál.

Stařík se snažil odnaučit kouřit, ale na stará kolena by byl okamžitý zákaz doutníků velmi těžký. Rozhodl se proto, že si bude dávat jen jeden denně. Nicméně pokaždé ten doutník kouřil tak dlouho, jak jen to bylo možné. Někdy i několik hodin. Mnohokrát se chválil za svou chytrost, protože věděl, že nekouří tolik jako dřív, šetří peníze, a stejně se mu dostává nikotinu tolik, jako by jich kouřil deset denně.

Přes děravé rukavice bylo obtížné škrtnout zapalovačem dostatečně na to, aby vylítla jiskra. A vzhledem k tomu, že byl muž náladový, bylo to příčinou jeho podrážděnosti, která mu zkazila celou nádhernou procházku při nádherném dni. Nikdy ho

ale ani nenapadlo to dávat za vinu doutníkům. Vždy nadával na zapalovač nebo na zimu, která už pomalu umírala.

Když se mu podařilo doutník zapálit, naplnil ho pocit obrovského štěstí. Tentokrát neudělal malinký nádech, aby mu doutník vydržel, ale pořádně si natáhl, až přivřel oči a pocítil nepřírozené teplo v plicích. Dlouho kouř ve svém těle držel a vychutnával si každé vteřiny vstřebávání nikotinu. Díval se na oblohu, a když mu z ničeho nic začaly slzet oči, okamžitě obrovskou rychlostí vyfoukl všechn kouř z těla a rozkašlal se.

Když si promnul oči, utřel slzy a zklidnil kašláni, všiml si před sebou malého chlapce, který na něj se zvědavostí upíral velké tmavé oči. Měl na hlavě jen malé strniště vlasů a na sobě až příliš teplé - i když potřhané - oblečení pro tak teplý večer. Stařec z počátku nevěděl, co říct a koukal na něj se stejnou zvědavostí. Pak ze sebe ale vyrazil pár nečekaně prudkých slov, které donutily chlapečka zamrkat.

„Co tak vejráš? Přijde ti to nějak zajímavý? Nebo snad ke všemu vtipný?“ Zachrlal stařec a znovu začal kašlat.

Chlapeček neodpověděl a jen se pořád díval. Vytáhl jednu ručičku z kapsy u bundy a nastavil ji směrem k muži.

„Co to tam máš?“ Stařík přišel blíž a spatřil, že mu chlapeček nabízí inhalátor. Pomyslel si, že to asi kvůli tomu, jak ho viděl kašlat. „Ne, to já nechci. Já kašlal, protože jsem blbej a moc jsem si natáhl,“ zasmál se „ale to ještě nechápeš.“

Chlapeček se z inhalátoru nadechl, a protože to také přehnal, začal kašlat a dusit se.

„No přesně o tomhle mluvím!“ Stařec se začal smát, ale pak si uvědomil, že by mu měl pomoci. Rozběhl se k němu, začal ho plácet po zádech, a pak mu přiložil inhalátor k ústům. Chlapeček si natáhl a pomalu se vydýchal. „Tak už asi víš, jaké to je.“

Kluk poděkoval a zastrčil si inhalátor zpět do kapsy. Bylo to poprvé, co stařec slyšel jeho nádherný hlas. Byl nevinně dětský, ale zároveň uvědomělý, vznešený a vyvinutý.

„A kam máš namířeno?“ otázal se stařec a podíval se na něj se zvědavostí, co odpoví. „Už bude za chvíli tma, doprovodím tě domů.“ Přál si, aby svolil. Chtěl s ním strávit ještě víc času.

„Já ale nejdu domů, pane. Zrovna teď jsem vyšel ven, abych si mohl hrát.“ Odvětil nechápavě chlapeček a podíval se starcovi do očí s vyděšeným výrazem.

Když stařec spatřil jeho výraz, okamžitě jej zalil pocit lítosti. Chlapec vypadal, jako by měl strach, že mu někdo chce zakázat jeho oblíbené hračky a činnosti. Skoro to vypadalo, že se rozpláče. „No, já vlastně taky,“ oznámil stařec s udivením v hlase. „Píšu totiž jeden příběh, ale ještě nevím, jaký bude.“

„Ale jak to tedy můžete psát, když ještě nevíte, jaký bude?“

Stařec se na něj nechápavě podíval a pro sebe se zasmál. „Vlastně jsem to ještě psát nezačal, ale chtěl bych začít co nejdřív. Peníze mi docházej, víš?“

„Vy dostáváte peníze za psaní příběhů? Jste spisovatel?“ Otázal se chlapec a radostně se zasmál.

„Ano, jsem,“ odpověděl stařík hrdě. „Ale nepíšu pohádky. Já píšu příběhy pro dospělé lidi.“ Pronesl poněkud ztrápeně.

Po vzájemné dohodě se oba rozhodli, že se spolu půjdou projít. Stařec byl šťastím bez sebe, protože poslední část konverzace vedl celý rozklepaný zimou. Pocítil další chuť na doutník, ale věděl, že i kdyby to dovolil sám sobě, tak kvůli chlapci nemůže.

Oba nevěděli, kam mají namířeno. Jen věděli, že je to spolu baví i napříč tomu, že už se v pokročilé tmě přestávají vidět. Stačily jim jen jejich hlasy.

„Jak to, že chodíš takhle pozdě ven? Nehledají tě rodiče?“ zeptal se stařec.

„Ne. Ven můžu chodit jenom večer,“ odpověděl chlapec ustaraně. „Jenže večer je vždycky velká zima a nejsou tu žádný děti, se kterými bych si mohl hrát.“

Stařec se právě dostal do stádia, kdy měl chuť kluka obejmout a už nepustit. Nechtěl si to připustit, protože ho zná sotva hodinu. Nějak ale tušil, že je v něčem dokonale jiný a že se zřejmě trápí, i když o tom neví. „To dává smysl, že tu nejsou děti, když je zima a tma,“ oznámil stařec „ale neměl bys chodit sám, protože by se ti mohlo něco stát.“

„A co by se mi mohlo stát?“ zeptal se chlapec vystrašeně.

„Mohl by tě někdo ukrást nebo ti ublížit. Nikdy nevíš, koho potkáš“.

V tu chvíli si stařec uvědomil, že v tom ubohém chlapečkovi mohl vyvolat pochybnosti a strach. „Ale neboj, já bych ti nic neudělal. Neublížil bych ani mouše, natož malému klukovi.“

Chlapeček jen mlčky šel. Stařec uvažoval, co se teď asi v jeho malé hlavičce odehrává, co si asi myslí. Slyšel, jak jim pod nohama praskají kamínky, a uvědomil si, že už nejsou na chodníku.

„Vím, že píšete jen příběhy pro dospělé lidi, ale nemohl byste mi napsat nějakou pohádku?“ zeptal se chlapec. „Doma mám jen jednu knížku a četl jsem ji tolikrát, že už ani nemusím, protože ji znám nazpaměť.“

„Ty umíš číst?“ otázal se udiveně stařec. Najednou mu došlo, že mu chlapec může pomoci s jeho příběhem. Možná jsem moc soustředěný na dospělé lidi, pomyslel si. „Vlastně bych ti něco napsat mohl, ale nebude to hned. Ani nevím, kde bych ti to dal“.

„Jasně, že umím. Je mi už sedm,“ odpověděl chlapec se zvýšeným hlasem.

Tak to je dobrý, přemýšlel stařec. „Tak se sejdem, až to napíšu, a dám ti to.“

Chlapec se na chvíli odmlčel a po chvílce oznámil „Každý den jsem na samém místě, kde jsme se potkali ve stejnou chvíli, co jsme se potkali.“

Když už jim oběma po nějakém čase začala být zima, šli zpět na místo, kde se setkali a rozloučili se.

„Rád jsem vás poznal, pane,“ prohlásil unaveným hlasem chlapeček.

„Já tebe taky kluku, tak dobrou noc,“ zasmál se stařík.

Stařec přemýšlel nad svými smíšenými pocity. Bylo mu chlapce líto, ale zároveň ho trápil pocit, že se nezeptal na víc věcí, protože o něm nic neví. Neví jeho jméno, ani kde bydlí. Také ho trápila starost o chlapcovo zdraví a o to, jestli se má dobře. Rozhodl se, že ještě dnes začne psát a setká se s ním hned zítra.

Než došel domů, zapálil si další doutník, který si tentokrát vychutnával mnohem delší dobu. Byl to zvláštní večer bez světla. Mrtvý, a zároveň plný poznání. Jediné světélko, které mohl zahlédnout, bylo z jeho doutníku, jehož pálivou chuť si vychutnáváje převaloval v puse. Začal přemýšlet nad chlapcovou bezstarostností a litoval, že v něm vyvolal obavy týkající se nebezpečí venku, protože si nepřál, aby mu jí narušil. Pak si ale uvědomil, že je to vlastně dobře, protože si alespoň dá pozor a nic se mu nestane.

Ještě kdyby se mu tak něco stalo, to by mu tak chybělo, přemýšlel stařec.